

КУРШУМЕНОТО КЛАДЕНЧЕ

На Н. Фурнаджиевъ

Ще ни овие нощта въ топла тъмносиня черга, по която се сипятъ като златни мухи милиони звезди. Юлска нощ. Невидима, влюбена жена съ тъмна мека пазва и хладни голи ржце. Иде боса по стърнището. Шумоли. Пригръща дърветата, лудо ги стиска до сърдцето си дитѣ полека, като синъ пушекъ надъ огъня, се топятъ. Тъпче непожънатитѣ нивя, слиза по буренясалия пжтъ и замахва съ дълга вършина: предъ нея бръмчатъ звънциѣ на стадото, което се прибира въ кошарата. Тя ще слѣзе доле при малкото кантонче и ще спре на рампата. Ще чака да дойде машината съ огненитѣ очи. Ще прилепя ухо на релситѣ да чуе — иде ли. И когато запъхтѣна и полудѣла, като изгърванъ звѣръ, машината се зададе, нощта ще хукне напреде ѝ по бѣлитѣ камъчета на желѣзния пжтъ. Дѣдо Ангелъ кантонджията ще излѣзе по бѣли гащи и ще види, какъ нѣкжде задъ голѣмия мостъ, неиздържала, отъ желѣзния насипъ се проваля нощта и пада на очитѣ си въ ливадитѣ.